

tyngri enn nakar skúllararar, og at »Heimamaður« í »Føroya-tíðindi« er ein slíkur, ivist eg ikki í.

At persónligt briksl er tað, ið »Heimamaður« er vanur at nýta móti fólki, sæst gjølla á tí, at hann undrast yvir, at eg ikki »reiggi koyrilin til teir leiðandi menninar innanfyri« »Vinnuflokkinn«. Tað kann væl vera, at teir treingja til koyril, og eg má trúgva tí, tá »Heimamaður« sigur tað; men eg yvirleti tað til »Heimamannin« at gera tað. Hann kennir teir so væl, hann kann halda eina »gáðinprædiku« fyri teim, tað er meiri somiligt. Eg havi ið hvussu er andstyggt fyri at loypa á persónar. Eg skrivi um **politikk, og haldi menninar utanfyri**. Tað havi eg altíð gjørt, og tað ætli eg mær framvegis at gera.

Tá ið »Heimamaður« kallar »Føroya Social Demokrat« »hitt danska blaðið norðuri í Havn«, loyvi eg mær at spyrja hann, um nakað blað her á landi er meira føroyskt enn »F. S. D.«. Øll, ið lesa »F. S. D.«, siggja gjølla, at hetta blaðið er føroyskt bæði í sinni og skinni.

Tá ið »Heimamaður« vil hava meg at greiða frá, hvat ið »Vinnuflokkurin« ætlar, má eg siga, at tað kann eg ikki av tí góðu orsök, at teir leiðandi menninir innanfyri »Vinnuflokkinn« tykjast ikki at vita, hvat teir sjálvir ætla, og tá ið teir ikki vita tað, hvaðani frá skal eg vita tað tá?

At grein mín skuldi vera eitt álop á okkara fiskimenn, mundi eingin annar enn »Heimamaður« halda. Hvi hann heldur tað, má hann sjálvur um. Eg kann ikki gera við tað, at hann lesur blaðgreinir á sama hátt, sum hin argasti lesar halgubók. Tað, ið eg havi skrivað og sagt, tori eg at endurnýggja, nær og hvar tað skal verða. Sannleikin er tað, at skipsútreiðslurnar eru ov dýrar. Eg havi ikki sagt, at fiskimenninir eta ovnógvar ella ovfínar keks. Tað kann væl vera, at »Heimamaður« heldur tað, og tí skyldar hann meg undir at hava skrivað tað. Hann

Tey bestu agenturir og tær bestu engros-vørur hevur

N. S. Johannesens Eftf., Tórshavn.
Telf. 192. — Telegr.-adr.: Agentur.

Svart buksuvaðmal

av tí viðgítta føroyska slagnum fæst altíð hjá

Telf. 40. **Johan Evensen.** Telf. 40.

torir kanska ikki at siga tað við egnum orðum, og tí leggur hann nær slíkt fúlt briksl í munnin; men tað skal ikki eydnast honum.
J. H. Danbjørg.

Hvorfor gaa over Aaen efter Vand — hvorfor bruge udenlandske Sæber, naar De kan faa færøske, som er bedre og billigere, fra Fabriken — „OKKARA“

„SMÆRAN“

hevur góðar og bilgar vørur. Ringið ella skrivið. Vørurnar verða sendar um allan býin og út á bygd.

Vi fremstiller nu færøsk Smelteost den er fed velsmagende og billig.
A/S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

Matvøruhandil

TH.266 **Anton Kragesten.**

RITA SÆBESPAANER
til al finere Vask.

„Okkara“ TOILETSEBER er drøje, billige, og har den Parfume, som De synes om.

Málaraforrættning.

Papp, tapet, mopolpolitur, alt málarafakinum viðvíkjandi Best, biligast. — Ordrar frá bygðum ekspederast umgangandi.

M. P. Jacobsen, Tórshavn.
Telef. 287.

Rita Stangsæbe kan bruges til alt — bør bruges af alle —.

I Føroya Banki

er Assistent Stilling ledig. Selvskeven Ansøgning bilagt med Eksamensteviser og Anbefalinger bedes indsendt senest den 8. September d. A. Stillingen maa kunne tiltrædes straks eller med meget kort Varsel.

Útbjóðing.

Timbur, tekingar- og klædningsarbeiðið við tilfari og snikkaraarbeiðið við tilfari til ellisheimið í Tórshavn, hvort arbeiði at sær, verður her útboðið.

Tekningar, frágreiðingar og treytir eru at læna hjá H. C. W. Tórgarð móti 10 krónum í trygging.

Boð mugu verða send á býráðsskrivstovuna innan mánadagin tann 10. september kl. 17.

Tórshavn, 31. august 1934.

Tórshavnar býráð.

Annoncerende!!

Vejen til
en virkningsfuld
Reklame

gaar gennem en Annonce i

„Føroya Social-Demokrat“.

„Føroya Social-Demokrat“

har vundet Indpas hos det store, jævne Publikum,

Det er derfor i Deres egen personlige Interesse at benytte „Føroya Social-Demokrat“ til al Avertering i Fremtiden.

Keypið frá teimum,
sum lýsa í FØROYA SOCIAL-DEMOKRATI

Útgevarar: Javnaðarmannafelag.
Blaðstjórar: P. M. Dam, Tvoroyri, ábyrgdarmaður.
P. K. Mouritsen, Tórshavn.
Prentsmiðja B. Z. Jensens, Tórshavn.

Hin reyða snekkjan.

Eftir Antonia Betranelli.

(Framhald.)

snum — ljóðliga streyk hin reyða snekkjan av stað við teimum báðum, ið ansaðu ongum.

So varð brúðleypio hildið. Rimuel sá faðir sín yngjast á hvørjum degi. Hann samtykti gleðiliga giftuna.

Urianu hin fagra var á bestu árum. Hon var heiminum til gleði og bar fedgunum, sum áður høvdu sitið einsamallir, nýggjan hugnað og fagnað inn í lívið. Og góð húsmóðir tóktist hon eisini at verða.

Tá ið hon flutti í nýggja heim sltt, varð tikið ímóti henni við

kærleika og góðvild. Henni birtist í huga, og hon kendi seg ásynliga glaðari fyri hvønn dag. Óróin í sálina legðist. Hon kendi seg verða barn av nýggjum. Lív hennara var vordio ein fagnaður og friður. Og við hvønn fullmána sang hon takkarsong. Við sanginum rak hon allar tær illu nornurnar á flog. So var síður hjá kvinnunum at koma saman niðri við strendur, har ið tær við angurbliðum sangi róku burtur allar tær illu nornurnar. Hetta hendi altíð við fullmána, so brátt tunglyndi og angistin søktu á tær, tunglyndi og angistin, sum deyðin letur lúra við hvørt mannahjarta.

Medvitani um at hava sigrað, gjørdi hana eydnasama. Kærleikin, hin brennandi ástin, ið hon hevði borið í bróstinum, slapp nú út, flogdist og kendist óheft sum hin frí fuglurin undir

tí víða himmalinum. Og maðurin, ið hon hevði gjørt sær til hálv-gud sín, og sum hennara hægsta fmyndarkraft hevði hevjað at skýum, hann var vordin ektarmaður hennara. Hon elskaði Arda og gav seg alla í vald hansara, gav seg við tí megi, ið eyðkennur máttmiklasta ungdomin. Alt, sum hon átti av kvinnuligum yndi, gav hon honum av sonnum.

Men Ardi kundi ikki elska eins og áður. Hann var vordin gamal, og honum bar aftur á hondina dag frá degi. Mandómur hansara tvørraði stóðugt. Hann lat sær noyða við at lýða Urianu í øllum. Hann var henni takksamur, tí at hann visti, at alskurin seig á hann. Hon stóð afturí móti í lívsins bestu blóman. Tá ið menn elska á gamalsáldrum, er takkarkenslan ofta eyðkenni fyri deyðastríðið, ið

ástin hevur í hjortum teirra, eitt vist merki á ómegdina, sum hin ungi einki kennur til.

Ardi sýndi Urianu takkarleiti, men sýndi harvið ómegd sína, og staðfesti sín egna deyðsdóm. Hon hevði droymt um og tráað hermætan viking, kraftmiklan og djarvan, hon hevði ynskt sær hann við hini teymaleysu kraftini, ið stoytir jørdina út í rámið á leið um sólina. Og nú sá hon ein rólígan og friðarligan mann, sum var trælur hennara og brátt avdeyður.

Urianu fór at ansa gjøllari eftir honum, og henni var eingin ivi í, hvussu á stóð. Hann, ið hon hevði kjósað sær úr hópinum, hann gjordist vesaligari á hvørjum degi sum leið. Úr eygum hansara brann ikki nakar uppreisnareldur eins og áður. Hann leit nú at henni við bonareygum og var henni lýðin. Um so hon

hevði boðið honum at leggja seg niður og lata seg traðka undir fótum, mundi hann gjørt henni eftir vild. Hon fekk nú andstyggt fyri honum. Hvussu hon so royndi at kveikja honum eld í æðrar, batti tað ikki. Hon royndi at vekja kærleiksevund hjá honum, men hann bert brosaði vantrúgvinn.

Og tí var tað, at Urianu feldi deyðsdóm yvir Arda. Hon hevði leingi vónað at verða móður, og tann kenslan hevði veitt henni ósigiliga sælu. Men tá ið vónin um at fáa eitt barn, ið var blóð av hennara blóði og fott við hennara egnu pínslu, eisini brast, og hon kendi seg bundna at manni, sum hon ikki elskaði longur — tá gav hon uppreisnarandanum fullar og leysar teymar.

Undir sama taki sum Urianu báði Rimuel, ljóshætt ungmenni